

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoPr/6/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111899582
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7111899582.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobkyne V. V., nar. XX.X.XXXX, O. XXX, zast. JUDr. Ivanom Vankom, AK ČOLLÁK WEICZEN VANKO & PARTNERI, Košice, Floriánska 19, proti žalovanej Štátnej vedeckej knižnici v Košiciach, Košice, Hlavná 10, IČO: 164 674, zast. JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou, Košice, Kováčska 32, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 25Cpr/1/2011-228 z 26.10.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobkyni priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo 7.6.2011 je neplatné, pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou trvá, nárok žalobkyne na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie, protinávrh žalovanej zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodne v konečnom rozhodnutí.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, podanou uňho 31.8.2011 domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila, že žalovaná žalobu žiadala v celom rozsahu ako neopodstatnenú a účelovú zamietnuť a uviedol ako svoje stanovisko odôvodnila. Citoval z Pracovného poriadku Štátnej vedeckej knižnice v Košiciach, ktorý nadobudol účinnosť 1.9.2007, článku 8, 6 bod 5, písm.k), 22 bod 7, Dodatku č.4 z 20.10.2010 k pracovnému poriadku ŠVK v Košiciach, platného od 1.7.2009 článku 8. Uviedol, čo zistil z vyšetrovacieho spisu č. ČVS: ORP-2855-SM-KE-2011 Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach, Obvodné oddelenie OO PZ Staré - mesto a o.i. poukázal na to, že súčasťou vyšetrovacieho spisu - čl.29 sú výmenné listy pre pani V. z 2.5.2011 a 3.5.2011 s poznámkou celodenné ošetrovanie, vystavené lekárom W. Z., ktorý potvrdil podpisy na výmenných lístkoch v počte 11 kusov, ktoré mu boli predložené na nahliadnutie aj to, že pani V. v uvedených dňoch, ktoré sú na výmenných lístkoch uvedené na vyšetrení u neho bola. Rovnako bola vyšetrená 2.5.2011, v ktorý deň jej dal aj potvrdenie na 3.5.2011, keďže jej odporučil absolvovanie ďalších vyšetrení, ktoré vedel, že absolvovala v súkromnej nemocnici a Leteckej vojenskej nemocnici v Košiciach. 2.5.2011 sa stal práceneschopným, bolo to však od obedňajších hodín, pani V. vyšetroval v ranných hodinách. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach zo 14.12.2011 trestná vec, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie za prečin podvodu podľa § 221 ods.1 Trestného zákona, ktorého skutku sa mal dopustiť MUDr. Z. bola postúpená Obvodnému úradu Košice na prejednanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods.1 zák.č.372/90Zb., v znení neskorších noviel, keďže výsledky skráteného vyšetrovania preukázali, že nejde o prečin, ale o priestupok proti majetku. V priebehu konania sa súd na návrh strán sporu pokúsil o mimosúdne riešenie, avšak k mimosúdnej dohode nedošlo. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že priestupkové konanie v prípade MUDr. Z. bolo zastavené. Na pojednávaní 25.5.2017 žalovaná oznámila súdu, že dala vypracovať súkromný znalecký posudok za účelom posúdenia, či výmenné lístky podpisovala

jedna a tá istá osoba, MUDr. Z.. Podaním zo 16.10.2017 oznámila súdu, že súkromný znalecký posudok vo veci nepredkladá, ďalšie návrhy na dokazovanie nemá. Žalovaná potvrdila prevzatie podania žalobkyne zo 26.5.2017, ktorým jej bolo doručené upovedomenie Obvodného úradu Košice z 29.5.2012 o odložení veci z dôvodu, že skutok, o ktorom sa malo konať nie je priestupkom v zmysle priestupkového konania. Konajúci úradník skutok posúdil podľa § 50 ods.1 zák.č.372/90 Zb., t.j. ako priestupok proti majetku a konštatoval, že upovedomenie Obvodného úradu Košice, odbor všeobecnej vnútornej správy z 29.5.2012 (čl.213) svedčí o tom, že vec MUDr. Z. bola 21.3.2012 podľa § 66 ods.2 písm.a) priestupkového zákona odložená, nakoľko skutok, o ktorom sa malo konať nie je priestupkom v zmysle priestupkového konania. Ďalej citoval znenie § 68 ods.1,2, § 81, § 74 Zákonníka práce a uviedol, že o neospravedlnenú absenciu zamestnanca ide vtedy, ak zamestnanec v dohodnutom pracovnom čase neplní svoje povinnosti, vyplývajúce z pracovného pomeru z dôvodu neprítomnosti na dohodnutom pracovisku, a ak jeho neprítomnosť nie je spôsobená jeho preukázanou pracovnou neschopnosťou, čerpaním dovolenky v súlade so zákonníkom práce, udelením neplateného pracovného voľna, alebo zákonnou prekážkou v práci. Neospravedlnená absencia zamestnanca v práci môže byť pre zamestnávateľa dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny. Na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods.1 písm.b) Zákonníka práce sa teda vyžaduje, aby išlo o zavinené konanie zo strany zamestnanca a to aj z nedbanlivosti a musí dosahovať intenzitu porušenia pracovných povinností závažným spôsobom. Z uvedeného vyplýva, že zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer medzi zamestnancom platne len vtedy, ak zamestnanec porušil zavinené svoje povinnosti z pracovného pomeru, ak dosiahlo jeho konanie po zohľadnení všetkých rozhodujúcich okolností intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny. Je samozrejmosťou, že okamžité skončenie pracovného pomeru musí byť písomné a doručené. Zamestnávateľ v ňom môže uplatniť iba dôvod uvedený v zákonníku práce, ktorý v ňom musí skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa musí zamestnávateľ vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov (viď § 74 Zákonníka práce). Platnosť právnych úkonov, vrátane pracovnoprávných úkonov vedúcich ku skončeniu pracovného pomeru je potrebné posudzovať so zreteľom na okolnosti, za ktorých bol právny úkon urobený. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru uvedený tak, aby bolo zřejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu k tomu, že rozvážuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chce účastník prejavíť, t.j. ktorý zákonný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatňuje, a aby bolo zabezpečené, že uplatnený dôvod nebude možné dodatočne meniť. Žalovaná v priebehu konania, písomným podaním z 25.5.2015 z opatrnosti a v záujme právnej istoty podala vzájomný návrh postupom podľa § 79 ods.1 Zákonníka práce a podľa § 97 ods.1 O.s.p. a v prípade, ak by súd dospel k právnomu názoru, že pracovný pomer so žalobkyňou bol ukončený neplatne, z dôvodov, že nie je možné od knižnice spravodlivo požadovať, aby žalobkyňa ďalej zamestnávala navrhli, aby konajúci súd po vyslovení výroku, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovanej zo 7.6.2011 je neplatné zároveň rozhodol a určil, že pracovný pomer, založený pracovnou zmluvou z 1.6.1988 medzi žalobkyňou ako zamestnancom a žalovanou ako zamestnávateľom končí dňom právoplatnosti rozhodnutia. Tento návrh žalovaná odôvodnila tým, že v priebehu konania boli preukázané tzv. neospravedlniteľné dôvody, na základe ktorých by bolo v rozpore s dobrými mravmi a nespravodlivé žiadať od zamestnávateľa, aby prideloval prácu žalobkyni potom, čo súd vysloví neplatnosť rozviazania pracovného pomeru. Podľa žalovanej nie je možné spravodlivo žiadať, aby naďalej zamestnávali osobu, ktorej nedôveruje a nemôže sa spoľahnúť na jej lojálne konanie, keďže klame a jej konanie nie je v súlade so základnými zásadami právneho poriadku. Navyše nezákonným konaním spôsobuje zamestnávateľovi a tretím osobám škodu. Žalobkyňa konala v rozpore s článkom 2 Zákonníka práce, v zmysle ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi, nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu, alebo spoluzamestnancov. Základným zmyslom správať sa v súlade s dobrými mravmi je vylúčiť pri výkone práva hrubé porušenie morálky, zabezpečiť elementárnu slušnosť pri výkone subjektívnych práv, resp. dodržať určité etické minimum pri výkone subjektívnych práv. Za závažné porušenie pracovnej disciplíny ustálená judikatúra považuje aj morálne delikty na pracovisku. Žalobkyňa protiprávnym spôsobom vytvorila fakticky stav odporujúci zákonu, a preto je vylúčené, aby takémuto konaniu bola poskytnutá ochrana. O krivde ani vo všeobecnom, ani v právnom zmysle nejde tam, kde domnele sa cítiaci žalobca si tento stav, ako dôsledok konania v rozpore so zákonom a v rozpore s dobrými mravmi privodil sám. V tomto smere poukázala na judikatúru - rozsudok Najvyššieho

súdu SR sp.zn. 21Cdo/3227/2007. Ďalej súd citoval znenie § 79 ods.1 Zákonníka práce a poukázal na to, že ku skončeniu pracovného pomeru môže dôjsť aj na základe súdneho rozhodnutia, ak súd rozhodne, že nie je možné od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Súd však nemôže rozhodnúť o skončení pracovného pomeru spätne, napríklad ku dňu nadobudnutia účinnosti výpovede, ale ku skončeniu pracovného pomeru by malo dôjsť až ku dňu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu. V tomto smere poukázal na to, že § 79 ods.1 Zákonníka práce vo svojej druhej časti, prvej vety, z ktorej vyplýva výnimka z neskončenia pracovného pomeru pri jeho neplatnom skončení zamestnávateľom, pokiaľ zamestnanec trvá na ďalšom zamestnávaní, kedy súd môže na návrh zamestnávateľa rozhodnúť, že nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Nejde však o úvahu úplne neobmedzenú, lebo právny predpis tým, že taxatívne určuje dôvody, pre ktoré zamestnávateľ môže so zamestnancom jednostranne rozviazať pracovný pomer, určuje zároveň hľadiská, ku ktorým je potrebné prihliadať, a ktorými je táto úvaha usmerňovaná. Súd môže prihliadnuť zároveň ku akýmkoľvek skutočnostiam, ktoré majú vzťah k výkonu práce dotknutého zamestnanca, predovšetkým k jeho osobe, k jeho doterajším pracovným výsledkom, ku schopnostiam spolupráce a podobne. Spravodlivosťou tu treba rozumieť niečo, čo by za takéto mohli považovať obe strany vzťahu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa V. V. bola pracovníčkou žalovanej na základe predloženej pracovnej zmluvy z 1.6.1988, naposledy od 1.9.1999 v pracovnej pozícii referent - knihovník. Preukázané a nesporné bolo aj to, že žalovaná so žalobkyňou skončila pracovný pomer okamžitým skončením v zmysle oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru zo 7.6.2011, podľa § 68 ods.1 písm.b) Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny. Závažného porušenia pracovnej disciplíny sa žalobkyňa mala dopustiť nedodržaním základných právnych povinností formulovaných v § 81 ZP, konkrétne povinnosti byť na pracovisku na začiatku pracovného času, využívať pracovný čas na prácu a odchádzať z neho až po skončení pracovného času, dodržiavať právne predpisy a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa. Tieto povinnosti žalobkyňa mala porušiť tým, že 2.5. a 3.5.2011 svoju celodennú neúčast' na pracovisku ospravedlnila výmennými lístkami opatrenými pečiatkou FNLP Košice MUDr. Z., pričom šetrením žalovaná zistila, že v uvedených dňoch, v tomto nemocničnom zariadení žalobkyňa na žiadnom vyšetrení nebola a MUDr.Z. nebol oprávnený používať pečiatku FNLP Košice. Ďalším dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru bola aj neospravedlnená účasť na pracovisku v ďalších dňoch a to 18.3.2010, 19.3.2010, 9.6.2010, 20.10.2010, 31.1.2011, 1.2.2011, 7.2.2011, 4.3.2011 a 7.3.2011, keďže podľa zistenia žalovanej ani v týchto dňoch na celodennom ošetrení v zdravotníckom zariadení žalobkyňa nebola, ktorú skutočnosť rovnako ospravedlnila výmennými listami opatrenými pečiatkou FNLP Košice MUDr. Z.. Toto konanie žalovaná považovala za vedomé podvodné konanie žalobkyne smerujúce k poškodeniu majetkových práv zamestnávateľa, keďže za uvedené dni jej bola vyplatená náhrada mzdy. V prvom rade sa súd zaoberal zákonnými podmienkami skončenia pracovného pomeru, keď posúdil, či okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej bolo žalobkyňi uplatnené v subjektívnej lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa žalovaná dozvedela o dôvode zakladajúcom možnosť skončenia pracovného pomeru takýmto spôsobom. Keďže žalovaná sa o skutočnostiach, ktoré boli dôvodom pre skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou dozvedela až s oznámenia UNLP v Košiciach z 10.5.2011, ktoré obdržala 18.5.2011 a z oznámenia zo 20.5.2011, ktoré obdržala 24.5.2011 a skončenie pracovného pomeru bolo žalobkyňi dané podaním zo 7.6.2011, zákonná lehota v danom prípade dodržaná bola. Rovnako bola dodržaná dvojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby na súd o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zo strany žalobkyne (lehota bola dodržaná aj v prípade tvrdenia žalovanej o doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyňi 7.7.2011 poštovým podnikom, aj osobným prevzatím 25.7.2011, keďže žaloba bola podaná na súd 2.9.2011). V danom konaní súd skúmal dôvody závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré boli podnetom na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej a to ospravedlnenie neúčasti žalobkyne na pracovisku 2.5. a 3.5.2011 ako aj v ďalších dňoch uvedených v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru. V tomto smere súd vykonal rozsiahle dokazovanie, ktorým bolo preukázané, že žalobkyňa 2.5. a 3.5.2011 na vyšetrení v UNLP v Košiciach bola a to u MUDr. Z., rovnako sa zúčastnila na ďalších odborných vyšetreniach a to v Leteckej vojenskej nemocnici 2.5.2011 u chirurga MUDr. W. a 3.5.2011 u MUDr. B. v spoločnosti SANMed s.r.o., resp. na gynekologickom vyšetrení v spoločnosti ProCARE Košice, a.s.. O tom, že v uvedených dňoch tieto vyšetrenia absolvovala preukazujú aj výmenné lístky MUDr. Z. z uvedených dní, ktoré boli predložené žalovanej, a ktoré skutočnosti boli týmto svedkom potvrdené pri vyšetrovaní, ako aj jeho výpoveďou. Nakoniec o tom

svedčí aj lekárska správa spoločnosti ProCare, a.s. Košice preukazujúca gynekologické vyšetrenie žalobkyne 2.5.2011 a potvrdenia z odborných vyšetrení. Ambulantné neurologické vyšetrenie 300 pacientov lekára MUDr. Z. je zrejmé z obsahu Špecializačného študijného programu špecializačný odbor Neurológia, ktorý študijný plán je súčasťou vyšetrovacieho spisu, a ktorý umožňoval uvedenému lekárovi vykonanie samostatných výkonov na získanie špecializácie v neurológii v rámci uvedeného špecializačného štúdia, do ktorého počtu podľa jeho vyjadrenia spadala aj žalobkyňa. Z uvedeného možno vyvodíť záver, že žalobkyňa 2.5. a 3.5.2011 sa zúčastnila vyšetrení tak u MUDr. Z., ktorý jej vystavil výmenný lístok na celodenné ošetrovanie a bol na to oprávnený, rovnako sa zúčastnila odborných vyšetrení, ktoré preukázala listinnými dokladmi. Rovnako bola preukázaná poskytnutá zdravotná starostlivosť žalobkyňi v dňoch 18.3.2010, 19.3.2010, 9.6.2010, 20.10.2010, 31.1.2011, 1.2.2011, 7.2.2011, 4.3.2011 a 7.3.2011, o ktorej skutočnosti svedčia listinné doklady založené tak vo vyšetrovacom spise, ktoré sú súčasťou aj tohto spisu. Uvedené doklady preukazujú vyšetrenia žalobkyne MUDr. Z. a účasť na vyšetreniach je preukázaná nielen výmennými lístkami, ale aj lekárskymi správami, prípadne ďalšími listinnými dokladmi. Nakoniec poskytnutie zdravotnej starostlivosti žalobkyňi v uvedených termínoch potvrdil aj samotný MUDr. Z., ktorý potvrdil, že žalobkyňu v uvedených dňoch vyšetroval, doporučil jej ďalší postup. Skutočnosti uvádzané v okamžitom skončení pracovného pomeru žalovanej neboli preukázané, to znamená, nebolo preukázané, že žalobkyňa sa nezúčastnila na vyšetreniach v uvedených dňoch, z ktorého dôvodu žalovaná považovala jej celodennú neúčasť na pracovisku za neospravedlivenú. V tomto smere doplnil, že aj výpoveď svedkyne B. potvrdzuje, že výmenné lístky žalobkyne na 2. a 3.5.2011 zo strany zamestnávateľa neboli akceptované napriek tomu, že o pravosti týchto dokladov sa žalovaná dozvedela až následným šetrením nemocnice, pričom žalobkyňa medzičasom zamestnávateľovi predložila listinné doklady preukazujúce odborné vyšetrenia. Aj keď žalovaná má v pracovnom poriadku konkretizované a uvedené, že zamestnanec je povinný najneskôr do 3 dní oznamovať zamestnávateľovi okrem iného aj okolnosti významné pre zdravotné, sociálne poistenie, touto lehotou súd pri rozhodovaní o platnosti skončenia pracovného pomeru nie je takýmto vnútorným vymedzením zo strany zamestnávateľa právne viazaný. Napokon praktiky nemocnice v používaní pečiatky FNLP Košice, resp. UNLP Košice v rozhodnom období boli ozrejmené a preukázané v rámci vyšetrovacieho konania. Pokiaľ ide o evidenciu jednotlivých zdravotných úkonov, a teda poskytovanie zdravotnej starostlivosti žalobkyňi, resp. vedenie zdravotnej karty MUDr. Z., v tomto smere súd konštatuje, že poskytnutá zdravotná starostlivosť žalobkyňi zo strany uvedeného lekára sa neuskutočnila štandardným, zákonným, spôsobom, keďže zdravotná karta nebola evidovaná, rovnako neboli zaznamenané úkony, ktoré skutočnosti však nie sú dôvodom porušenia zákona zo strany žalobkyne, aj keď to bolo na jej žiadosť a výslovné prianie, ale zo strany ošetrojúceho lekára, ktorý bol napokon riešený v rámci pracovnoprávnych vzťahov, a ktoré skutočnosti boli rovnako preukázané v rámci vyšetrovania. Keďže v danom prípade nebolo preukázané konanie žalobkyne, ktoré bolo dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď tá žiadnu povinnosť vyplývajúcu zo zákona ani interného predpisu neporušila, žalobe vyhovel, a vyslovil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo 7.6.2011 s tým, že pracovný pomer medzi stranami sporu trvá. Pokiaľ žalovaná žiadala v prípade vyhovenia žaloby rozhodnúť o skončení pracovného pomeru na základe súdneho rozhodnutia v zmysle § 79 ods.1 Zákonníka práce z dôvodu, že nemožno od žalovanej spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnávala poukazujúc na jej správanie, k tomu súd dodáva nasledovné. Žalovaná uvedený návrh odôvodnila dôvodmi, na základe ktorých žalobkyňa konala v rozpore s dobrými mravmi, pričom za takýto postup a konanie považovala práve jej účasť na vyšetreniach v dňoch uvedených v okamžitom skončení pracovného pomeru, ktoré vyšetrenia dokladovala svojmu zamestnávateľovi formou výmenných lístkov. Súd poukazuje, že žalobkyňa sa týchto vyšetrení zúčastnila v čase, keď mala zdravotné potiaže, ktoré skutočnosti preukázala, a v prípade, ak ošetrojúci lekár nedodrжал zákonný postup pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, nemožno hovoriť, že žalobkyňa konala v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa ako pracovníčka žalovanej nebola do uvedeného obdobia svojím zamestnávateľom v pracovnej oblasti riešená, ktorá skutočnosť žalovanou nebola preukázaná a ani tvrdená, naopak predložila súdu ďakovný list z 27.4.2009, ktorým jej zamestnávateľ v zastúpení riaditeľa i celého pracovného kolektívu blahoželal k významnému životnému jubileu, v ktorom okrem iného riaditeľ ocenil pracovitosť a dôslednosť žalobkyne, s jej prácou bol spokojný. Tým, že sa zúčastnila lekárskeho vyšetrenia v prípade zdravotných ťažkostí, nemožno jej konanie považovať za vedomé a podvodné, smerujúce k poškodeniu majetkových práv zamestnávateľa z dôvodu, že za uvedené dni jej bola vyplatená náhrada mzdy. Z uvedených dôvodov protinávrh žalovanej zamietol. Nárok žalobkyne na náhradu mzdy v súlade s § 166 CSP vylúčil na samostatné konanie. O nároku na náhradu trov konania rozhodne v konečnom rozhodnutí v súlade s § 262 CSP.

3. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná (258-262) vo výrokoch I a III, ktorým súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo 7.6.2011 je neplatné, pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou trvá a že protinávrh žalovanej zamietla a navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na nové konanie. 1. Samotné odvolanie odôvodnila § 365 ods.1 CSP tým, že b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e/ súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. 2. Súd v 6 - ročnom spore po dostatočne zistenom skutkovom stave rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru medzi účastníkmi tohto konania zo 7.6.2011 je neplatné, pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou trvá. V konaní bolo preukázané, že dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru bola absencia žalobkyne na pracovisku žalovanej a to v dňoch 18.3.2010, 19.3.2010, 9.6.2010, 20.10.2010, 31.1.2011, 1.2.2011, 7.2.2011, 4.3.2011, 7.3.2011 a napokon v dňoch 2. a 3.5.2011 spolu 11 dní, ktorú absenciu žalobkyňa ospravedlňovala potvrdeniami o celodennom ošetrovaní, ktoré jej vystavil MUDr. Z., v tom čase zamestnanec UNLP Košice. Súd v bodoch 76 až 80 svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že bolo preukázané, že žalobkyňa bola MUDr. Z. vyšetrená v UNLP Košice a je to zrejme z obsahu Špecializačného študijného programu, ktorý si viedol tento lekár - absolvent Lekárskej fakulty UPJŠ Košice a tento svoj študijný materiál predložil aj vyšetrovateľovi v rámci trestného konania, vedené pod ČVS: ORP-2855/SM-KE-2011 OR PZ v Košiciach. Súd v bode 79 síce uvádza, že poskytovanie zdravotnej starostlivosti žalobkyne resp. vedenie zdravotnej karty MUDr. Z. sa neuskutočnilo štandardným zákonným spôsobom, keďže zdravotná karta nebola evidovaná, rovnako neboli zaznamenané úkony, ktoré skutočnosti však súd nepovažoval za dôvod porušenia zákona zo strany žalobkyne. Pritom v konaní bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobkyňa nebola vyšetrená na žiadnom pracovisku UNLP Košice (dôkazy pod 21, 26, 27, 40, 41, 42, 43, 45), čo potvrdila UNLP Košice písomnými podaniami 10.5.2011 a 20.5.2011, na žiadnom pracovisku nemá vedenú zdravotnú dokumentáciu, svedeckou výpoveďou MUDr. H., primárka neurológie a priama nadriadená MUDr. Z., tento sa v dňoch, kedy mal žalobkyňu vyšetriť, na pracovisku ani nenachádzal. Uznesením OR PZ zo 14.12.2011 bolo ustálené, že skutková podstata prečinu podvodu, ktorého sa dopustil MUDr. Z. neoprávneným vydávaním potvrdení o celodennom ošetrovaní žalobkyne je daná, len pre výšku uplatnenej škody v sume 266,- eur sa nejedná o prečin, ale o priestupok (aj to len preto, že si škodu neuplatnila aj UNLP Košice). Podaním zo 16.10.2017 v rámci písomnej záverečnej veci jasne pomenovala zákonnú úpravu, ktorá zaväzuje každého a teda aj žalobkyňu ako poistenca a pacienta, a teda má za to, že žalobkyňa sa vedome zúčastňovala na podvodnom konaní MUDr. Z., na podvod ho priamo naviedla a teda musí za to niesť následky. Zostalo v rozhodnutí nezodpovedané, prečo súd uveril MUDr. Z., ktorý bol obvinený z prečinu podvodu, žalobkyne, ktorá v rámci výsluchu klamala (uvádza nižšie) a uvádzala nezmysly, nevyhodnotil v neprospech žalobkyne písomné podania UNLP Košice a výpoveď MUDr. H., závery trestného konania a napokon žiadnym spôsobom nevyhodnotil relevantnú zákonnú úpravu, na ktorú poukázala v podaniach zo 16.10.2017 a 25.5.2015. 3. Z uvedeného dôvodu zostalo rozhodnutie nepreskúmateľné a už tento dôvod je dostatočný pre to, aby bolo jej odvolanie dôvodné. 4. Pre pochopenie dôvodov jej odvolania je právne významné, že súd sa dopracoval k úplnému zisteniu skutkového stavu, ktorý postačuje pre rozhodnutie vo veci samej, tento však nedostatočne vyhodnotil, resp. nesprávne právne posúdil, pričom relevantné dôkazy a tvrdenia nevyhodnotil. 5. K odvolaciemu dôvodu: súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces uviedla: Súdu navrhla, aby „zdravotnú dokumentáciu“ žalobkyne, ktorú vyšetrovateľovi predložil MUDr. Z. a o ktorej UNLP Košice vyhlásila, že neexistuje, zaslal tejto nemocnici, nakoľko s poukazom na § 18 a nasl. zák. č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej dokumentácii táto musí byť v zdravotníckom zariadení a dokonca nemôže byť založená v súdnom spise. Navrhla súdu, aby po zaslaní zdravotnej dokumentácie UNLP Košice by sa táto mohla vyjadriť k formálnej stránke vedenia dokumentácie a teda aj k tomu, či zdravotnú dokumentáciu MUDr. Z. „nevypísal“ dodatočne v rámci trestného stíhania. Súd tento návrh na dokazovanie zamietol, lebo žalobkyňa nedala súhlas. Súd však musí poznať zákon a teda aj § 2,4,18,22,24,25 zák. NR SR č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, podľa ktorých za zákonnú zdravotnú dokumentáciu sa považuje len tá, ktorá je vedená zdravotníckym zariadením, osoba, ktorej sa dokumentácia týka, má právo na výpisy, ale nemá právo s dokumentáciou disponovať. Z uvedeného vyplýva, že bolo dokonca zákonnou povinnosťou zasláť zdravotnú dokumentáciu UNLP Košice, ktorá by sa mohla vyjadriť nie k obsahu, ale k forme. Tým chcela preukázať, že zdravotná dokumentácia bolo účelovo vytvorená len v rámci procesnej obrany MUDr. Z. v rámci trestného stíhania a že tento lekár

pri vyšetrení žalobkyne na neznámom mieste žiadnu zdravotnú dokumentáciu nevedol, a teda, že obaja zavádzajú súd. 6. K odvolaciemu dôvodu: konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci uviedla, že touto vadou je predovšetkým nepreskúmateľnosť rozsudku. K tomuto odvolaciemu dôvodu uviedla, že odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania odníme tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie v zmysle čl. 46 ods.1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu vidí v tom, že tento sa vôbec nevysporiadal s podstatnými námietkami, ktoré v konaní uplatnila, najmä tie, ktoré uviedla vyššie pod bodom 2 a ešte nasledovnými: 7. Súd mal za preukázané, avšak sa nevysporiadal s tým, že z trestného spisu pod ČVS: ORP-2855/SM-KE- 2011 je nepochybné, že skutok sa stal tak, ako je popísaný v právoplatnom uznesení OR PZ v Košiciach pod ČVS: ORP-2855/SM.KE.2011 zo 14.12.2011, ktorým bola vec postúpená Obvodnému úradu Košice, nakoľko škoda spôsobená prečinom podvodu nedosahovala hodnotu škody malej, t. j. škodu prevyšujúcu sumu 266,- eur. K uvedenému uviedla, že skutok by bol prečinom za predpokladu, že by si voči MUDr. Z. uplatnila škodu UNLP Košice a to jednak titulom neoprávnene vyplatenej mzdy, ako aj ušlý zisk - nepreplatenie „výkonov“ VZP, avšak priama nadriadená JUDr. Z. p. MUDr. E. H. jednoznačne poprela, že by žalobkyňa bola poskytnutá zdravotná starostlivosť. Nepovažuje za správny záver súdu v tom zmysle, že žalobkyňa neporušila zákonnú povinnosť, lebo z jej výpovede, ako aj z výpovede MUDr. Z. vyplynulo, že na túto trestnú činnosť ho sama naviedla, bolo to jej výslovné želanie, aby jej nezaložil riadnu zdravotnú kartu a aby výkony nehlásil do zdravotnej poisťovne. 8. Z výpovede svedkov: JUDr. F. J. a najmä MUDr. E. H., zamestnaných v UNLP Košice jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa nikdy nebola vyšetrená na akomkoľvek pracovisku UNLP Košice, nemá v systéme založenú kartu a minimálne v dňoch 2. a 3.5.2011 MUDr. Z. nebol na pracovisku pre vlastnú práceneschopnosť, v dňoch 18. a 19.3.2011 vykonával MUDr. Z. povinnú atestačnú stáž na Psychiatrickej klinike, 20.10.2010 bol na internej klinike, 31.1.2011, v dňoch 1.2.2011 a 7.2.2011, 9.6.2010 bol na lôžkovej časti neurologického oddelenia, v dňoch 4. a 7.3.2011 bol na klinike detskej neurológie DFN na Triede SNP v Košiciach. Súd uvedené skutkové okolnosti zistil, ale v odôvodnení absentuje, prečo tieto dôkazy nie sú relevantné pre rozhodnutie vo veci a naopak, v zásade len z výpovede MUDr. Z. odôvodnil záver o tom, že vyšetrenia boli absolvované a sú zrejmé z obsahu Špecializačného študijného programu odboru neurológia, čo je súkromný dokument MUDr. Z. a nie zdravotná dokumentácia poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. V odôvodnení rozsudku absentuje, prečo súd uprednostnil záznamy zo súkromnej zbierky lekára a prečo súdu nechýbala riadna zdravotná dokumentácia, ktorej vedenie je podrobne popísané v zák. č. 576/2004 Z. z. Súd neobjasnil, akým myšlienkovým pochodom dospel k záveru, že žalobkyňa vyšetrená bola, aj keď táto ani nevedela, či je MUDr. Z. neurológ alebo internista, ani kde konkrétne v rámci areálu UNLP Košice na Rastislavovej ul. V Košiciach sa neurológia nachádza. Navyše, z výpovede MUDr. H. vyplynulo, že MUDr. Z. sa v rozhodných dňoch, kedy mala byť žalobkyňa vyšetrená nachádzal aj na iných pracoviskách, dokonca aj na Triede SNP 1 v Košiciach a teda nikto doteraz neobjasnil, akým spôsobom si tento lekár zadovážil zdravotnú dokumentáciu žalobkyne na týchto pracoviskách, či zdravotnú kartu žalobkyne nosil stále so sebou, alebo si pre ňu odbehol domov, prípadne na inšpekčnú izbu neurologického oddelenia, kde ju podľa vlastného vyjadrenia mal. Tieto zavádzajúce výpovede žalobkyne a MUDr. Z. neboli v odôvodnení rozsudku rozumne vysvetlené. 10. Súd sa vôbec nezaoberal zásadným dôkazom a to kartou poistenca - žalobkyne, ktorú predložila VZP, a. s., ktorý je jednoznačným dôkazom o tom, že žalobkyňa zavádza a neuvádza pravdivé tvrdenia, z uvedeného dôvodu je rozhodnutie nepreskúmateľné. Z karty poistenca, ktorú predložila poisťovňa žalobkyne VZP, a. s. jasne vyplýva, že v uvedených dňoch žalobkyňa nebola vyšetrená, nedostala žiadne lieky a podľa záznamov ani netrpela neurologickými problémami. Napokon sama uviedla, že jej „ošetrojúci“ lekár po každom vyšetrení odporučil kúpiť si ibuprofen a keď mala väčšie bolesti, riešila to dovolenkou. Z tejto výpovede žalobkyne jasne vyplýva, že jediným účelom „vyšetrenia na neznámom mieste“ bolo získanie potvrdenia o celodennom ošetrovaní, čo odpočiatku tvrdila, avšak súd sa s týmto tvrdením nevysporiadal. Ak by totiž žalobkyňa mala neurologické problémy, musela by absolvovať vyšetrenie EMG, CT, MR alebo aspoň röntgenové vyšetrenie. Súd sa nevysporiadal ani s klamlivou výpoveďou žalobkyne, že k inému neurológovi nechodila. Z karty poistenca, ktorú na výzvu súdu zaslala VZP, a. s. je nesporné, že 3.1.2011 a 18.2.2011 bola na vyšetrení u MUDr. O., neurológa z VLN, a. s. Košice, pričom tieto vyšetrenia sú zavedené v systéme VLN, a. s., v karte poistenca, uhradené z verejného zdravotníctva a napriek tomu si žalobkyňa nežiadala potvrdenie o celodennom ošetrovaní. Ani z vyšetrenia u tohto neurológa nevyplýva, že by žalobkyňa mala veľké problémy s chrbticou, nakoľko po dôkladnom vyšetrení dostala na predpis anatomickú podložku na krčnú chrbticu a liek na bolesť Lyrica, z čoho vyvodila, že návšteva u MUDr. Z. na neznámom mieste 11 x nemala iný účel, ako získať

potvrdenie o celodennom ošetrovaní, s týmto sa súd nevysporiadal. 11. Súd prijal obranu žalobkyne v tom smere, že za porušenie predpisov platných pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti zodpovedá MUDr. Z. a žalobkyňa nenesie zodpovednosť za jeho konanie, avšak nevyhodnotil, že na nezákonné konanie ho sama naviedla a jedine ona mala z nezákonnej činnosti prospech. Žalobkyňa jasne deklarovala a to zhodne s výpoveďou MUDr. Z., že tento jej nevystavil riadnu kartu a nedal ju do systému pacientov UNLP Košice na jej výslovnú žiadosť, jednoducho si to nepriala a teda sama lekára naviedla na porušovanie zákonných povinností. Tvrdila, že sa na tomto podvode dohodli spoločne, žiadne relevantné vyšetrenie sa nekonalo, MUDr. Z. dal žalobkyni podpísané a vopred opečiatkované potvrdenia o celodennom ošetrovaní a „zdravotnú dokumentáciu“ MUDr. Z. účelovo vytvoril počas trestného konania. Na toto tvrdenie predložila dostatok dôkazov, súd sa s tvrdeniami ani s dôkazmi nevyporiadal, preto rozsudok zostal nepreskúmateľným. 12. V tomto smere súd celkom opomenul vyhodnotiť závažný dôkaz a to, že v tzv. zdravotnej dokumentácii, ktorá je založená v spise, sú pri jednotlivých záznamoch niekedy aj pečiatky FNLP, niekedy UNLP Košice hoci v trestnom konaní bolo preukázané, že MUDr. Z. odovzdal pečiatku s názvom FNLP Košice už 27.9.2010. Nakoľko jej konajúci súd nedovolil do „zdravotnej karty“ nahliadnuť, na pojednávaní aspoň prečítal, aké pečiatky sú v jednotlivých dňoch na potvrdení o celodennom ošetrovaní a aké v daný deň v zdravotnej karte. Tak napr. 20.10.2010 poučenie a informovaný súhlas má pečiatku UNLP Košice, PN - ka FNLP, 18. 3. 2010 UNLP Košice, hoci túto dostal až 27.9.2010, 20.10.2010 v karte je pečiatka UNLP Košice na PN - ke razítko FNLP Košice, rovnako ako aj 31.1.2011, 7.2.2011, 1.2.2011, 7.3.2011, 4.3.2011, 4.3.2011 a 3.5.2011. Zostalo nezodpovedané súdom, ako a prečo MUDr. Z. po vyšetrení na neznámom mieste takto žongloval s pečiatkami a nepoužil rovnaké, zostáva jediné rozumné vysvetlenie, že PN - ky dostala žalobkyňa predpečiatkované a pri dodatočnej tvorbe zdravotnej karty po začatí trestného konania musel použiť pečiatku s názvom UNLP Košice, lebo „starú“ s názvom FNLP už nemal, keďže ju odovzdal. 13. Skutková podstata tohto príbehu je taká absurdná, ako objasňovanie príčin bolesti 2. až 3.5.2011 žalobkyňou, kedy si musela vymyslieť príbeh o páde na krabicu, poranení ženských vecí a pod. a to len preto, že sa jej na 2. a 3. 5. 2011 podarilo „dodatočne“ zaobstarať si dosť netradičné potvrdenia od lekárov - MUDr. Z. - absolventa medicíny, chirurga z Vojenskej leteckej nemocnice Košice, gynekológa z KVP a pod. Dá sa tomu uveriť? 14. Súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil nepravdivé tvrdenia žalobkyne, na ktoré sme výslovne upozornili v podaní zo 16.10.2017, z výpovedí žalobkyne vyplynuli tieto klamstvá, svedčiace o tom, že sa s MUDr. Z. na podvodnom konaní voči zamestnávateľom dohodli: - 13.12.2012 v rámci svojej výpovede uviedla, že sa bližšie nepoznali, MUDr. Z. vypovedal, že sa poznali už z knižnice, - 2.5.2011 jej na gynekológii nasadili silné antibiotiká (nie sú v karte poisťovňa uvedená), - odborná lekárka jej 3.5.2011 dala celodenné ošetrovanie len preto, že si bola u nej pre kartu pre dr. B., - ostatné PN na deň 2. a 3. 5. 2011 nosila týždeň v kabelke, lebo p. B. nebola v práci (tieto veci má na starosti p. W.'arová), - Tvrdila, že jej šéfka mala v zdravotnej poisťovni podrobne lustrovať, čo jej bolo - nezmysel, poisťovňa dáva informácie len súdu a prečo jej nevadili záznamy od iných lekárov? - 28.5.2017 - v opakovanom výsluchu potvrdila, že nechcela, aby jej bola založená karta a klamala, že k inému neuroológovi nechodila, hoci v karte poisťovňa má dve návštevy u neurológa - MUDr. O.. 15. Súd síce zdravotnú kartu zo súkromnej zbierky MUDr. Z. uznal za netradičné vedenie zdravotnej dokumentácie, neobjasnil však, prečo nevyhodnotil tento „dôkaz“ z pohľadu nášho právneho posúdenia v písomnom podaní zo dňa 16.10. 2017 o tom, kto a ako sa vedie zdravotná dokumentácia. Súd vychádzal z toho, že zdravotnou dokumentáciou sú záznamy v elaboráte predloženom MUDr. Z. - Špecializovaný študijný program odbor neurologia, čo má však veľmi ďaleko od požiadaviek, ktoré zákon kladie na vedenie zdravotnej dokumentácie, a citovala znenie zák. NR SR č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti (ďalej len Zákon) § 2 ods.1,4,6, § 4 ods.5, § 18 ods.1,2, § 24 ods.4. 16. Z uvedenej zákonnej úpravy je nesporné: Zákon jasne rozlišuje poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ktorým je v danej veci UNLP Košice a ošetrojúceho lekára - MUDr. Z., ktorý by v zmysle zákona musel mať poverenie poskytovateľa cestou nadriadeného na zdravotné výkony, čo jasne absentuje, nakoľko žalobkyňa poskytovateľa celkom obišla. Poskytovanie zdravotnej starostlivosti sa vykonáva len na základe verejného poistenia (Ústava SR) a teda ešte predtým, ako sa pacient podrobí zdravotníckemu výkonu, musí sa preukázať preukazom poisťovne, aby ho zdravotnícky pracovník poskytovateľa (spravidla sestra) zaviedla do systému verejného zdravotníctva a aby si poskytovateľ u poisťovne pacienta mohol uplatniť nárok za výkony. Poskytovateľ nemusí ošetriť pacienta bez preukazu poisťovne, ak sa nejedná o neodkladný výkon. Len za splnenia uvedených podmienok vzniká medzi pacientom a poskytovateľom (nie lekárom) dohoda o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, z ktorej pre účastníkov vyplývajú vzájomné práva a povinnosti, napr. aj právo pacienta na potvrdenie o celodennom ošetrovaní. Z vyššie uvedených ustanovení Zákona rovnako vyplýva, že zdravotná dokumentácia nie je majetkom osoby, ktorej sa týka a táto osoba so zdravotnou dokumentáciou, vyhotovenou v súlade so Zákonom poskytovateľom zdravotnej starostlivosti (v danej veci by to mala byť UNLP Košice) nemôže ani

disponovať, dokonca ani v tom smere, komu majú byť údaje sprístupnené, nakoľko prístup do zdravotnej dokumentácie majú všetky v zákone uvedené osoby a to bez súhlasu toho, koho sa zápis týka.

Zo zákonnej úpravy vyplýva, že zdravotná dokumentácia musí byť len u poskytovateľa a len tento vykonáva prístup podľa zákona. Ak pacient zmení poskytovateľa, predošlý zašle na jeho žiadosť zdravotnú dokumentáciu a teda nevydá ju osobe, ktorej sa dokumentácia týka. V súdnom spise založená „zdravotná karta“ vyhotovená MUDr. Z. je teda listinný dôkaz, ktorý nemá žiadnu výpovednú hodnotu, len potvrdzuje podvodné konanie MUDr. Z., nejedná sa však o zdravotnú dokumentáciu vyhotovenú v zmysle zákona. Navyše, v zmysle vyššie uvedených ustanovení Zákona, ak by sa aj o zdravotnú dokumentáciu jednalo, je v spise protizákonne a ani konajúci súd, ani žalobkyňa nemá právo s dokumentáciou disponovať. Prečo tento podrobný výklad konajúci súd celkom opomenul a nezdôvodnil, v čom je nesprávny, zostalo neobjasnené. 17. Aj v zmysle § 141 Zákonníka práce platí, že zamestnávateľ ospravedlní zamestnancovi neprítomnosť v práci, ak sa preukáže potvrdením zdravotníckeho zariadenia. Toto ustanovenie má samozrejme na mysli potvrdenie vydané v súlade s vyššie uvedeným postupom. Žalobkyňa svoju neprítomnosť nemôže ospravedlniť potvrdeniami, ktoré jej na jej výslovnú žiadosť vypísal MUDr. Z. ako fyzická osoba, zneužívajúc pečiatky FNLP Košice, resp. UNLP Košice, čo bolo v trestnom konaní jasne definované ako podvod a s čím bola žalobkyňa uzročená odpočiatku. Z vyššie uvedených ustanovení Zákona rovnako vyplýva, že zdravotná dokumentácia nie je majetkom osoby, ktorej sa týka a táto osoba so zdravotnou dokumentáciou, vyhotovenou v súlade so Zákonom. Súd pozná právo a musel vec v kontexte vyššie uvedeného posudzovať, ale jej ako žalovanej strane objasniť, prečo je aplikácia zákonnej úpravy na danú vec nesprávna. 18. Súd neobjasnil, prečo negatívne dôsledky nezákonného konania žalobkyne vyhodnotil v jej neprospech a zotrval na názore, že poskytovaná zdravotná starostlivosť MUDr. Z. a ním vedená zdravotná dokumentácia bola neštandarná, ale žalobkyňa neporušila zákon. 19. K odvolaciemu dôvodu: Súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností uviedla, že je to ňou navrhovaný dôkaz: zaslanie „zdravotnej karty“ vytvorenej MUDr. Z. poskytovateľovi UNLP Košice na objasnenie, či sa vôbec v tom čase používala taká písomná forma a predpísané formuláre, ako si zvolil tento absolvent medicíny. 20. K odvolaciemu dôvodu: súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam uviedla, že za nesprávne skutkové zistenia považuje záver súdu o tom, že žalobkyňa predložila potvrdenia zdravotníckeho zariadenia (sú to len potvrdenia MUDr. Z. - absolventa medicíny), že bola vyšetrená v UNLP Košice (bola vyšetrená, ak vôbec, u MUDr. Z. na neznámom mieste) a že mala riadne vedenú zdravotnú dokumentáciu, v konaní boli preukázané súkromné „nálezy“ dr. Z.. Vysvetlenie je uvedené vyššie. 21. K odvolaciemu dôvodu: rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci uviedla, že považuje za nesprávne právne posúdenie závery súdu o tom, že žalobkyňa neporušila zákonné ustanovenia a teda nie je naplnený dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru, odkázala na jej vyjadrenie vyššie, najmä pod bodmi 11,15,16,17. 22. Odvolanie proti výroku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jej protinávrh uviedla: 23. Súdu podaniami z 25.5.2015 aj 16.10.2015 podrobne odôvodnila svoj protinávrh s odkazom na § 79 ZP a teda pre prípad, že by súd ustálil, že so žalobkyňou neplatne rozviazala pracovný pomer, aby rozhodol o jej protinávrhu podľa § 79 ods.1 Zákonníka práce vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotenie dôkazov, keďže je minimálne nepochybné, že žalobkyňa zjavne zneužila právo, keď v rámci vlastnej obrany poukazuje na porušenie zákonov doktorom Z., hoci ho o to sama požiadala. Poukázala na čl. 5 a 6 CSP, podľa ktorých súd nemôže poskytnúť ochranu zjavne zneužitým právam účastníka a tiež nemôže zohľadňovať dôkazy získané v rozpore so zákonom. Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že v priebehu konania bolo dostatočným spôsobom preukázané tzv. ospravedlniteľné dôvody, na základe ktorých by bolo v rozpore s dobrými mravmi alebo nespravodlivé žiadať od zamestnávateľa, aby žalobkyňu naďalej zamestnával, nakoľko svojimi nezmyselnými výhovorkami a prednesmi zavádzala, nehovorila pravdu (bod 14) a na nezákonnú činnosť naviedla MUDr. Z., pričom len ona sama mala z celej veci prospech, keďže MUDr. Z. dostal rovnako okamžité skončenie pracovného pomeru. Žalobkyňa zneužila práva zamestnanca hrubým porušením morálky, čo samo o sebe je považované za závažné porušenie pracovnej disciplíny. 24. Žalobkyňa bez akýchkoľvek pochybností svojím konaním vytvorila fakticky stav odporujúci zákonu a preto je vylúčené, aby takémuto konaniu bola poskytnutá ochrana. O krivde ani vo všeobecnom, ani v právnom zmysle nejde tam, kde domnele sa cítiaci žalobca si tento stav, ako konania v rozpore s dobrými mravmi privedil sám. Odkázala na právnu vetu rozsudku NS SR sp. zn. 21Cdo/3227/2007 - „Nemôže predsa byť na svojich právach poškodený ten, kto sa chce právom riadiť...“ Na základe vyššie uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozhodol tak, ako to uviedla vyššie.

4.K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa (276), ktorá uviedla, že napadnutý rozsudok „prvostupňového“ súdu považuje za zákonný, vecne správny a spravodlivý, preto z toho pohľadu hodnotí odvolanie podané žalovanou ako nedôvodné a neopodstatnené. V tomto konaní mimo žaloby

podala viacero podaní, vyjadrení, vyjadrení k vyjadreniu, na obsahu ktorých trvá a aj v ďalšom na nich poukazuje a preto ich nechce a ani nemieni opakovať. Z rozsudku „prvostupňového“ súdu poukázala najmä na body 71.,73., 74., 78., 79., 80., a 82 jeho odôvodnenia. Z uvedených bodov v kontexte s ostatnými bodmi jednoznačne vyplýva, že nebolo preukázané konanie žalobkyne, ktoré bolo dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď tá žiadnu povinnosť vyplývajúcu zo zákona ani interného predpisu neporušila a preto súd žalobe vyhovel a nevyslovil neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru zo 7.6.2011 s tým, že pracovný pomer medzi stranami trvá. S poukazom na uvedené navrhla odvolaciemu súdu, aby podľa § 387 ods.1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

5.Rozsudok vo výrokoch II. a IV., nebol odvolaním napadnutý a tieto výroky nadobudli právoplatnosť (§367 ods.1,3 CSP), preto neboli v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

6.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

7.Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

8.Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

9.Podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10.Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom

nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

11. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods.2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľné a riadne odôvodnené.

12. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/184/2010).

13. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti právny názor opakovane vyjadrený tak v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ako aj v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého „Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (nález Ústavného súdu III ÚS 469/2014, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, Georgidias v. Grécko z 29.5.1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303B).

14. Žalovaná uplatnený odvolací dôvod vidí v tom, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, lebo zostalo nezodpovedané, prečo súd uveril MUDr. Z., ktorý bol obvinený z prečinu podvodu, žalobkyne, ktorá v rámci výsluchu klamala a uvádzala nezmysly, nevyhodnotil v jej neprospech písomné podania UNLP Košice a výpoveď MUDr. H., závery trestného konania a napokon žiadnym spôsobom nevyhodnotil relevantnú zákonnú úpravu, na ktorú poukázala v podaniach zo 16.10.2017 a 25.5.2015. Ďalej namietala, že súd síce zdravotnú kartu zo súkromnej zbierky MUDr. Z. uznal za netradičné vedenie zdravotnej dokumentácie, neobjasnil však, prečo nevyhodnotil tento „dôkaz“ z pohľadu jej právneho posúdenia v písomnom podaní z 16.10.2017 o tom, kto a ako sa vedie zdravotná dokumentácia.

15. K uvedeným námietkam odvolací súd uvádza, že žalobkyňa v konaní preukázala, že v uvedených dňoch mala zdravotné problémy, ktoré jej bránili v riadnom výkone práce, o čom predložila žalovanej potvrdenia vystavené nielen od MUDr. Z., ale aj iných odborných lekárov. Žalovaná túto skutočnosť žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátila, vôbec nevysvetlila, prečo neprijala potvrdenia od MUDr. W. a MUDr. B. a naopak celú svoju obranu postavila na spôsobe vykonávania zdravotnej starostlivosti MUDr. Z., nim vykonávaným spôsobom vyšetrovania, vedenia zdravotnej evidencie resp. zneužívaním pečiatky MUDr. Z., čo so skončením pracovného pomeru nemá žiadnu príčinnú súvislosť (snáď len v tom prípade, ak by žalovaná preukázala, že potvrdenia si žalobkyňa vystavila sama, že nevystavil ich lekár pracujúci v zdravotníckom zariadení). Rovnako nie je možné súhlasiť s tvrdením žalovanej, uvedeným v podaní zo 16.10.2017, (§ 141 Zák. práce) že zamestnávateľ ospravedlní zamestnancovi neprítomnosť v práci, ak sa preukáže potvrdením zdravotníckeho zariadenia, vydaným postupom popísaným žalovanou podľa zák. č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti. Uvedený postup pacient - zamestnanec nemá reálnu možnosť skontrolovať a ani lekárovi namietat'. Ak pacientovi vystaví potvrdenie lekár, pacient by nemal mať pochybnosť o tom, či je správne a vystavené postupom, ktorý stanovuje zákon. Odvolací súd sa preto stotožňuje s tvrdením súdu prvej inštancie, že za porušenie predpisov platných pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nesie zodpovednosť lekár. Súd nebol povinný sa zaoberať výpoveďou svedkyne, MUDr. Zlatice H., ktorá preukázala, že lekár nepostupoval v súlade s citovaným zákonom, ani skutočnosťou, či žalobkyňa inokedy bola vyšetrovaná aj iným lekárom napr. MUDr. M..

16. Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti

tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vylúčaná ako svedok, bola vylúčená ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

17. Žalovaná v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný. Žalovanou uplatnený odvolací dôvod odôvodnený v bodoch 6 - 17 odvolania spadá pod odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP, k čomu sa odvolací súd vyjadril v bodoch 14 a 15.

18. Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu ako aj prípustnosť dôkazu je výsadnou doménou súdu. Súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

19. Žalovaná v odvolaní namieta, že súdu navrhla, aby „zdravotnú dokumentáciu“ žalobkyne, ktorú vyšetrovateľovi predložil MUDr. Z. a o ktorej UNLP Košice vyhlásila, že neexistuje, zaslal tejto nemocnici, nakoľko s poukazom na § 18 a nasl. zák. č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej dokumentácii táto musí byť v zdravotníckom zariadení a dokonca nemôže byť založená v súdnom spise. Navrhla súdu, aby po zaslaní zdravotnej dokumentácie UNLP Košice by sa táto mohla vyjadriť k formálnej stránke vedenia dokumentácie a teda aj k tomu, či zdravotnú dokumentáciu MUDr. Z. „nevypísal“ dodatočne v rámci trestného stíhania. Súd tento návrh na dokazovanie zamietol, lebo žalobkyňa nedala súhlas.

20. Vzhľadom na prijatý záver, že žalobkyňa nezodpovedá za to, akým spôsobom lekár vedie zdravotnú dokumentáciu vykonanie žalovanou navrhovaným dôkazom by bolo v prejednávanej veci nehospodárne.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

22.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

23.Žalovaná namietala, že súd sa nezaoberal zásadným dôkazom a to kartou poistenca žalobkyne, ktorú predložila VZP, a. s., prijal obranu žalobkyne v tom smere, že za porušenie predpisov platných pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti zodpovedá MUDr. Z. a žalobkyňa nenesie zodpovednosť za jeho konanie, nevyhodnotil, že na nezákonné konanie ho sama naviedla a jedine ona mala z nezákonnej činnosti prospech, že žalobkyňa jasne deklarovala a to zhodne s výpoveďou MUDr. Z., že tento jej nevystavil riadnu kartu a nedal ju do systému pacientov UNLP Košice na jej výslovnú žiadosť. Tvrdila, že sa na tomto podvođe dohodli spoločne, žiadne relevantné vyšetrenie sa nekonalo, MUDr. Z. dal žalobkyni podpísané a vopred opečiatkované potvrdenia o celodennom ošetrovaní a „zdravotnú dokumentáciu“ MUDr. Z. účelovo vytvoril počas trestného konania. Opomenul vyhodnotiť závažný dôkaz a to, že v tzv. zdravotnej dokumentácii, ktorá je založená v spise, sú pri jednotlivých záznamoch niekedy aj pečiatky FNLP, niekedy UNLP Košice hoci v trestnom konaní bolo preukázané, že MUDr. Z. odovzdal pečiatku s názvom FNLP Košice už 27.9.2010. Za nesprávne skutkové zistenia považuje záver súdu o tom, že žalobkyňa predložila potvrdenia zdravotníckeho zariadenia (sú to len potvrdenia MUDr. Z. - absolventa medicíny), že bola vyšetrená v UNLP Košice (bola vyšetrená, ak vôbec, u MUDr. Z. na neznámom mieste) a že mala riadne vedenú zdravotnú dokumentáciu, v konaní boli preukázané súkromné „nálezy“ dr. Z..

24.Závery, ktoré žalovaná v odvolaní uvádza, z dokazovania nevyplývajú. Žalobkyňa 13.12.2013 na pojednávaní uviedla, že MUDr. Z. pri prvých návštevách poskytla osobné údaje, na základe ktorých jej založil kartu a 3.10.2013 na pojednávaní uviedla, že nemala vedomosť, kde sa karta fyzicky nachádzala. Svedok MUDr. Z. na pojednávaní 9.10.2014 uviedol, že kartu žalobkyni oficiálne založil, ale úkony na žiadosť žalobkyne, pre zlé vzťahy s nadriadenou, do nej nezaznamenával a poznamenal, že je záležitosťou lekára, či určitý úkon vykáže cez poisťovňu.

25.Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

26.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

27.Žalovaná žiadala, aby v prípade keď súd ustáli, že so žalobkyňou neplatne rozviazala pracovný pomer, aby rozhodol o jej protinávrhu podľa § 79 ods.1 Zákonníka práce tak, aby určil, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou z 1.6.1988 končí právoplatnosťou rozsudku. Návrh odôvodnila tým, že žalobkyňa zjavne zneužila právo, keď v rámci vlastnej obrany poukazuje na porušenie zákonov doktorom Z., hoci ho o to sama požiadala. Žalobkyňa zneužila práva zamestnanca hrubým porušením morálky, čo samo o sebe je považované za závažné porušenie pracovnej disciplíny, bez akýchkoľvek pochybností svojimi konaniami vytvorila fakticky stav odporujúci zákonu a preto je vylúčené, aby takémuto konaniu bola poskytnutá ochrana.

28.Dôvody, ktorými žalovaná odôvodnila svoj návrh v konaní preukázané neboli a sú čisto subjektívne. Okrem toho zákon 311/2001 Z. z. Zákonník práce presne určuje, kto môže skončiť pracovný pomer a z akých dôvodov (§ 59) a inými než zákonnými spôsobmi nemožno platne skončiť pracovný pomer.

29.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

30.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33.Žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná, preto žalobkyni bola priznaná náhrada trov tohto konania v plnom rozsahu.

34.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.